

דברי הכפר

טיוטה על לוח השנים

נחן יונתן

כשאנו אומרים יום רואים אנו זוטות חיו
של בן-אדם על אדמות.

כשאנו אומרים שבוע זוכרים את עני החמיד של האדם
את עמלו, הלחם והעצב.

וכשאומרים אנהנו חדש אומרים את התקוה המתחדשת
כלבנה המחמלאה לימים טובים מאלה.

וכשאומרים אנו שנים ... שנים
קול דמי הזמן צועקים אלינו מן האדמה
ונושאים עינים עצובות אל השמים וכל צבאם.

דברי הכפר
מס' 420
כפר הנשיא
15.8.75
ח' באלול תשל"ה

1.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

מזל טוב!

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

????????????????

מה נשמע?

????????????????

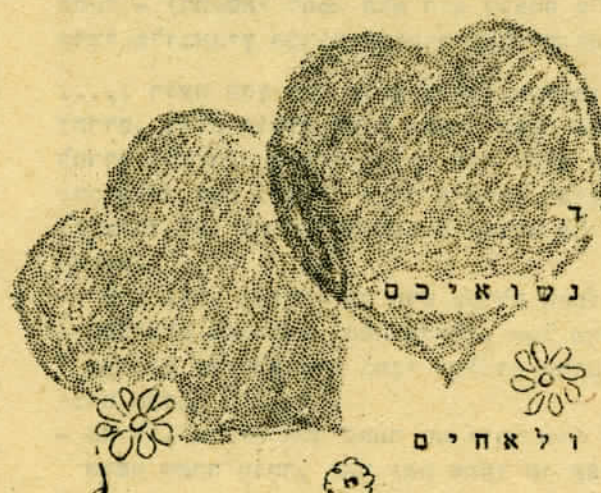
שרה מרקוסון	18/8
אסף סולומון	19/8
דניאלה רחמני	20/8
ראובן גוטר	22/8
אווה מרקוטון	23/8
אריאלה הדר	
ערן פרימוטט	24/8
!!!!!!	
מינה ויוזנן סלע	19/8
בטיה וברוס ויטהם	22/8

? חילופי גברי במרכז העצבים של המשק:
ברוך סיים את חקופת כהונתו כסדרן
עבודה ויצא בשעה טובה ומוצלחת ללמוד
ריכוז משק. מחליפו טרם נבחר, ובינתיים
יוסף ח' שומר על העסק. הוא טוען שבתור
סדרן מנוסה אין הוא זקוק לשומרי הראש
הנאמנים של ברוך, ושלושת הכלבים נאלצו
לחפש מרבץ זמני אחר.....

? קבוצות באות, קבוצות הולכות....
נפרדנו השבוע מחברי יהודה הצעיר
מארה"ב לאחר בקור מוצלח בן 10 ימים.
נהנינו במיוחד מהופעה עליזה ומלוטשת
ומגישתם הצעירה והחיובית.

? החלמה מהירה ורפואה שלמה לאומי
השוכב כבי"ח חדרה, לסם שעבר נחוח
בצפת ולקני בפוריה.

? הערב במועדון: "דרך צלחה" לדבי
ולשמואל היוצאים בשבוע הבא לאנגליה.

מזל טוב

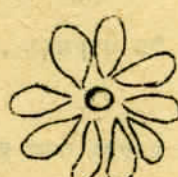
לדינה ולדוד

לרגל נשואים

רוב נחת להורים ולאחים

18.8.75

בית כפר הנשיא

הפגז שלפני האחרון

אחרי כל הדברים היפים שכחתי יוספה לפני שבוע היה טוב, אנלי, לעזב את נושא חדר האכל לאחרים בהרגשת "זה היה, וטוב שהיה". אבל כוון שאני כמו כל יתר החברים, ממשיך לאכל במקום ההוא שלש ארוחות ביום, ברוב המקרים, ויש דברים שהם לא בשליטת רכז חדר האכל החדש (בחור טוב אבל בלי חוש לאותה זמרה שנעמה לאזניה של יוספה) אנסה להעיר על מספר נקודות חורפה.

בלי צוות טוב של חברים אין שום תקווה להגיע לרמה נאותה בשרות. זה אמור לא רק לגבי הגשת האכל ששם הרצוי הוא פנים חייכניות וזריזות, אלא גם ביחס למכונות ושמושן. מכונת שטיפת הכלים, לדוגמה, היא מכונה שאם עובדים בה עובדים זמניים שמגמחם היחידה היא לגמר מהר ובכל מחיר, אזי הכלים לעולם לא יהיו נקיים והמכונה תיהפך למקור זהומה שאותותיה תהינה ניכרות בבריאות הצבור. דברים דומים אפשר לומר לגבי מכונת תה-קפה והמכונה לשטיפת רצפה. אם סדרן העבודה דוגל בסיסמא "כל יצור הולך על שתיים יכול לעבד שם" ושמכסת העובדים המקובלת היא מקסימום שיט להוריד ממנה בכל הזדמנות, הסועדים בחדר האכל ישבו לשלחנות מלוכלכים ויאכלו מצלחות מזוהמות. יש אלף ואחד דברים לנקות שהעין הבלתי מנוסה פוסחת עליהם וכולם מחייבים טפול ולא רק לפני ראש השנה או פסח.

כשנבנה המרכז הצבורי שלנו לפני אחת עשרה, שתיים עשרה שנה והוא נהפך, בצדק, לאחר של עליה לרגל לאלה שרצו ללמד מן החידושים, לא לקחו בחשבון שהוא דומה לגשר פורת הסקוטי, שצוות צבעים עוסק בצביעתו ב-365 יום בשנה, וכשמגיעים לקצהו הרחוק חוזרים ומתחילים לצבוע מחדש וחוזר חלילה. יש שפוצים קטנים וגדולים שלא קיים תקציב או מקור השקעות המאפשר בצועם. הדוגמאות הכוללות זועקות לכל עין! תקרת חדר האכל, שחסרים ממנו לוחיות, מנורות התקרה הנושרות אחת אחת כעלי עץ בסתיו, צפוי הקירות והחדלדלות המרופט, ומספר המחיצות שבעזרתן ניתן לשנות את צורת חדר האכל. יש דברים שניכרים רק לצוות: כגון מערכת ביוב ברצפה - או שהיא לא קיימת או שלא עונה על דרישות מעל 400 אוכלים בארוחה. יש דברים אחרים ובוודאי לא פחות חשובים שהיו הופכים את המקום לבית ולא רק למקום אכילה המסוגל לספק כך וכך ארוחות בכל טעה. אני סבור שאם לא נשים לב בעוד מועד לכל בעיות אלו ואחרים, נעמד בפני עובדה שמקום חמד הפך לרועץ.

מעשה בשופר

העתונות מספרת, בנפרד כמובן, שיצאה משלחת מן הארץ לבקר אצל האפיפיור פאולוס הששי - (החקשתי לתפיש האם היא שוגרה ע"י הפועל או מכבי) - ולקחה כשי שופר; ואילו הרבי מלובאביץ הכריז שבימים אלה יש לתקע בשופר כל יום.....

..... רועה צאן ישו שוכב בחדרו ששטנתו נדדה בעיניו. לשוא מנה אח ראשי צאנו בנסיון להרדם, וללא תועלת הביט בחקרה הפאר שצייר מיכאלאנג'לו. שומו שמיים, מדוע אינו יכול להרדם ובמיוחד כשמחר מיועד הוא לקבל את פני המשלחת הערבית שעומדת להביא לו חבית זהב מלאת נפט גולמי? בחדר מופיעה דמות אפופת מסתורין! המשרת החדש מן המפלגה הקומוניסטית? לא, זה אליהו הנביא שמשום מה דומה במקצת לאישיות מוסיקלית ידועה בכפר הנשיא.

- ארב טוב, פאולי. מה חדש בעולם הקחוקי?
- העניינים מטבגשים, אבא אליהו, אבל מדוע לכל הרוחות והשדים הקטנים סרה השינה מעיני? עלי להופיע בפני משלחות קרובין מסעודיה. אולי אפילו מיודענו יאסר ארעפת יבוא אחם.
- פאולי, הבעיה שלך שאתה שם יותר מדי לב לשדים הקטנים שלמעשה לא קיימים. ובמקום כל הזפת שאתה שוחה, שחה קצת טמפו או קצת יין הנשיא.
- נסיתי וזה לא עוזר. אבא אליהו, למען השם, עזו לי להרדם.
- פאולוס פאולוס, נדמה לי ששכחת. נחנו לך במחנה שופר והרבי מלובאביץ קבע שיט לתקוע כל יום. הקיימת?

אל שולחן המזכיר :

נפלא ממני, ז"אק, איך הצלחת לתאר את החשי לבי, בכחבתך אודות הקיץ, ברכותיו ופגעיו. הסכמתי אחר בכל מילה, עד השורה האחרונה. סליחה ! מלבד בשורה האחרונה.

אתה כותב: "אני נשאר ללא מלים!" ובכן, כאן יש לנו חילוקי דעות. לדעתי אסור שהמזכיר ישאר ללא מלים. מחובתו להגיב. לעניות דעתי התגובה היא אחד מתפקידיו, ולא דוקא תפקיד נעים ביותר. אני רואה את המזכיר כדובר של המטק, לא רק כלפי חוץ אלא פעמים רבות כלפי פנים.

לכן אני חושבת שנוסף על כתבה כזאת, המדברת בהכללות, יש לפנות לבעלי-דבר עצמם, לאורחים ולמארחים.

לעצם העניין: ידוע לי שחברים לא מעטים מתנגדים לריבוי תקנונים וחוקים בחיינו. אולם במקום בו מצוי צבור גדול של אנשים, טוב שיש נוהגים קבועים ומקובלים על כלל החברה. כי אחרת נשמעות טענות ורטינות ומובעת אי-שביעות רצון רבה. איש אינו פונה לחברים שנוהגים בצורה יוצאת דופן מחשש פגיעה או הפבעות בחשובה חריפה ומוחצת. אף אחד אינו רוצה להיות "דער שלכטער".

אני עצמי חושבת שהוגן למדי לבקש אורחים צעירים, אלה שאינם מטופלים בילדים רכים, או את אבי המשפחה המתארכת, לחרום מספר ימים לסדור העבודה. כך אני עושה לגבי אורחי, להוציא אנשים קשישים או חולניים. בעקבות ההערות העוקצניות הרבות ששמעתי, שהיו מכוונות לאורחים "לטוח ארוך", עדיף בעיני, בהחלט, להסדיר נושא זה כפי שהסדרנו והכנסנו למסגרת מקובלת - נושאים אחרים.

צפורה.

בינינו לבין עצמנו המשך

- אוי, אבא אליהו, נסיחתי אבל ה"תקיעה הגדולה" בורחת ממני.
- פאולוס, בני, זה רק עניין של שפתיים ואמונים. אם אתה רוצה להמנות מבין הסופר-שופריסטים של זמננו, אתה חייב להתאמן.

- אבל, אבא אליהו, מדוע עלי לקבל את מה שקובע הרבי הזה, מי הוא בעצם?
- מה זה משנה מי הוא? הוא לא יושב בארץ ישראל, אבל הוא נותן עצות לתושביה ואל חשוב שהם מקלים ראש בעצתו. בימים אלה כדאי לא להזניח שום עצה. נו, בובל"ה, חנסה עוד "סברים" ואז "תקיעה גדולה".

..... תאמינו או לא תאמינו, בבוקר כשבאו משרתיו של רב קדושתו להעיר אותו מצאוהו ישן ובידו שופר קרן הצבי (עם בול ישראלי) כשהוא מלמל "נו, נראה אם דזי גילספי יכול לעשות טוב יותר..."

עצה טובה

שמעתי שכוחבת הסור "מזווית ראייה של חבר פשוט" נעלבה מן הבקורת שנמתחה עליה. חבל. כל מושך עט חייב לדעת שיש המבקרים. שאם כותבים יגיבו. ואם לא יגיבו סימן שלא קוראים. וזה לא טוב! חבל להפסיק כי העלון זקוק לתוכן יותר מדו"חות ישישים. מה היה קורה לו שמתי לב לכל הדברים שאמרו לגנותי ?

אריק.

להלן סדורי העבודה בחשמליה: חברים מתבקשים לא להפריע לחשמלאים בעבודתם אלא לנהוג לפי סדורים אלה על מנה להקל על עבודתנו השוטפת ולקבל שרות יעיל. בקרוב נפרסם רשימת חשמלאים חורגים מחוץ לשעות העבודה (למקרים דחופים שלא סובלים דחוי.)

- (1) שעת קבלת קהל: 0900 - 0830 בחשמליה
- (2) נא לא לפנות לחשמלאים מחוץ לשעת הקבלה, אלא לרשום את החקון הדרוש בספר הנמצא בתא הדאר שלנו. אנו מצדנו מבטיחים לבדוק את הספר יום-יום!
- (3) עניינים דחופים: נא לרשום את הפרטים בספר הנמצא בדלת של החשמליה.
- (4) החשמליה אחראית שוב לתקוני מקררים.
- (5) השדרביה אחראית לדודי מים נוזלים.
- (6) תקוני רדיו וכד': לצערנו לא נוכל לבצע תקונים מעין זה מפאת חוסר מקום. נא לא להביא מכשירים לחשמליה עד להודעה חדשה.

ג'נט ג' גמרה לספל בענייני החשמליה - מהיום והלאה מתבקשים החברים לפנות לאלן.

מלוי הצטרף לצוות החשמליה ויעבוד בתקוני בית ועבודות דומות.

חזכורת: לפי החקן שפורסם ביום 15.1.73, נחקן ללא חשלוס:

מקלט רדיו קנוי מטעם המשק
מגהץ רגיל
פלטה לבישול
סיר פלא
קומקום
חנור חמוס עד 2 קוו.
מאוורר
טוסטר רגיל
מקרר
מנורות לילה

דברים אחרים שחייבים חשלוס עבור חלקי חלוף (ושעות עבודה במידה והמכשיר לא ניתן לתקון בחשמליה בבית) כוללים:

מערכת סטריו
שעון חשמלי
שואב אבק
קסטטה
מכונת גלוח
" כביסה
" תפירה
מיקסר
חנור אפיה ובישול
מחבת חשמלי
טוסטר אוטומטי
מייבש שיער
מקרן שקופיות
כרית חשמלית
טאכיה "

דברים שלא לפי חקן רכוש בית סטנדרטי, וחייבים חשלוס כוללים: אביזרים מודולריים, כגון שקעים, חקעים, מעברים, מנורות, ארמטורות וכו'.

רכשנו מגמדא כמות של חנורי חמוס (1000-1200 קוו.) ומוכנים למכור אותם לחברים לאחר תיקון. המחיר יהיה 15 ל"י (חשלוס סמלי) פלוס מחיר החקון הדרוש. ס"ה 70-50 ל"י (במקום מחיר בחנות היום של 200-300 ל"י) המעוניינים יירשמו בספר התקונים שבתא הדאר שלנו.

יש לנו גם קסטות "סי. בי. אס." 90- במחיר 18 ל"י.

נשמח לקבל הצעות החברים בכל הנוגע לשרות החשמליה לחברים

חודה מראש
צוות החשמלאים

הגיע עוד מכתב מ"שלופה" (דוד א')

18.7.75

כשהגענו לאקרא - לפני 8 שבועות, נכנסנו למין "פסטיבל" של הזמנות לבתים ע"י משפחות ישראליות במקום - ארוחות ערב מאסיביות ומשחקי ברידג'. רמת האוכל הייתה גבוהה מאד. רמת הבריידג' - ככה. לא אכזבנו. עזבנו את גאנה ביום שבת ה-7 ליוני ונכנסנו לטוגו דרך לומה -

טוגו מושבה גרמנית לשעבר, מדינה דוברת צרפתית, אינה מקיימת יחסים כלשהם עם ישראל ולמעשה אוסרת כניסה של כל נחיני ישראל לגבולותיה. השתמשנו בפספורטים הבריטים ולמזלנו הם לא עשו בעיות בכלל.

מצאנו את טוגו מדינה ידידותית מאד. אנשים חברותיים וכמות די גדולה של אנשים דוברי אנגלית. הנוף ברובו טווח - הרבה מאד גדולי חירס ודורה.. עלינו בטרמפים מלומה לעיר בשם "למה-קארה" כ-400 ק"מ צפונה ומשם פנינו מזרחה לכוון עיר בשם "דג'וגו" בדהומיי.

יום לפני שעברנו את הגבול נחקענו לאיזה כפר קטן שאני בטוח שכמעט אף פעם לא ראה לבן/אירופאי - ובטח שלא מטיילים כמונו. ההמקמו באחת הבקתות בכפר ובדיוק אחרי שגמרנו לבשל (אני הסבח) הופיעו בסביבת 100 מאנשי הכפר לראות אותנו. אחת הנשים הביאה לנו איזה תבשיל מקומי עשוי מדורה או סורגוס בעברית, מטובל בתבלינים חריפים. היה גועל נפש רציני - אהוד אחרי כמה "ביטים" החליט שהעסק לא בשבילו ואני נאלצתי לאכול את רוב הח...! בסיום נחנו להם את האוכל שלנו והתנפלות כמו שהייתה אפשר לתאר רק בטרטים. כולם רצו לדעת מה ה"לבנים" אוכלים. בלילה היתה חחונה בכפר ועברנו והסתכלנו כמה דקות באנשים. מוזר מאד.

טוגו מצאה חן בעינינו מאד אבל מכיוון שהזמן רץ לנו, לא נשארו יותר מחמישה ימים עברנו לדהומיי. אני עובר על הרבה חוויות והרבה אנשים שארחו אותנו - פשוט יותר יהיה אם כשנחזור תקראו את היומן בלוי הסברים על כל יום.

דהומיי - אינה מקיימת שום מגעים עם ישראל. נהפוך הוא. הקו הוא מאויסטי-מרקסיסטי והיחס לזרים הוא לא עדין. כחודש לפני שהגענו המטרה בקוטנו - הבירה - עצרה כ-5 מטיילים כמונו בלי סיבה כלשהיא ושחררה אותם רק אחרי 10 ימים. ברור שהאנשים הפשוטים בדהומיי לא מבינים בדיוק מה ה"קו" של הממשלה, אבל ישנה השפעה והיחס הוא לא הכי אוהד. מוזר לשמוע אנשים שחורים קוראים אחד לשני "קאמרד" (חבר ברוסית!). לקראת הסוף בדהומיי נכנסנו לעיר בשם "אבומאי" - הבירה הקדומה של מלכי דהומיי - למוזיאון, אחד המפורסמים באפריקה. היה מאכזב מאד. (הרבה מאד כסאות מלוכה, חשמישי פולחן, חרבות וציורי-קיר המתארים כריחת ראשים - הספורט האהוב על המלכות בדהומיי.) מה עוד שכל ההסבר היה בצרפתית ולא הבנו מילה.

לא סבלנו את דהומיי וב-16 ליוני, 3 חודשים אחרי שנחתנו באפריקה, נכנסנו לניגריה. ניגריה היא ארץ ענקית. המוני אנשים. קיצוניות רבית מאד. עשירים ועניים, פרימיטיביים ומתורבתים. יום אחרי שנכנסנו ב-17 ליוני חפסנו טרמפ עם בחור ממוצא לבנוני בשם עבדאללה עד לאיבאדאן, כ-160 ק"מ צפונה. הוא הזמין אותנו לביתו והרבצנו שם ארוחה מאסיבית ולאחריה הוא לקח אותנו למיבוב בעיר. ספרנו לו עוד קודם שאנחנו ישראלים והוא החלהב. הוא לקח אותנו לבקור אצל הקרובים שלו ושם כבר הצגנו את עצמנו כחור אנגלים. דרך אגב, תוך כדי נסיעה אהוד נאלץ לנהל את רוב השיחה והרגישו במבטא הזר ושאלו איזה מבטא יש לנו. מכיוון ולא ידענו איך לגשת לבעיה - לא ידענו את היחס לישראלים - אהוד הרביץ סיפור שלם ש"אמא שלו שוויצרית ושהוא התחנך על יד ציריך" ושארירקות. אחם מבינים לאיזה חסבוכות אנחנו מגיעים לפעמים. אבל לפחות מהתסבוכת הזאת יצאנו בסדר!

פניה אל צבור החברים

לפני כשבועיים הגיעה אלינו אשה, אלמנה מלחמת יום הכפורים, בלוויית זוג חברים מקבוץ מחניים, ובפיה הספור הבא: כאמור, נתאלמנה האשה במלחמת יום הכפורים, ונשארה עם חמשה בנים. בגלל קשייה בנשיאה בעול חנוך הבנים לבד, החליטה לנסות לשלוח את שלושת הבנים הגדולים ל"אמוץ" בקבוץ. היא הגיעה אל חבריה במחניים, אשר הסכימו לאמץ את הילדים. התעוררה רק בעייה של בן אחד, העולה לכיתה ז'. בקבוץ מחניים אין חברת ילדים בגיל המתאים. כדי להשאיר את האחים בקרבה גיאוגרפית, פנו האשה וידידיה למשקים באזור בבקשה עזרה, וכך הגיעו גם אלינו. צוות מצומצם שכלל את ז'אק גולן, יעל שפרונג, ריני כהן, יואב פק וחמר וולפין (בהתייעצות עם אירית) סכם שיש לעשות מאמץ לקלוט את הבן, במידה שחיה משפחה מאמצת.

אנו פונים, לכן, אל צבור החברים: אם יש משפחה המוכנה להעניק בית חם לנער זה היא מתבקשת להתקשר בהקדם עם ז'אק. (אין הכרח שיהיה למשפחה בן בגיל זה).

חמר וו.

במשאל שערכנו בין חברי המזכירות, הובעה דעת רוב שיש לראות באמוץ הילד תפקיד לאומי ואנושי, אך התנאי הוא מציאת משפחה מאמצת.

המזכיר

§/§/§/§/§/§/§/§/§/§/§

שומעים מחיילינו....

לנסע, לוועדת הקשר ולכולם:

המון המון תודות עבור החבילה המקסימה שתרמה והוסיפה לאווירה.

שמחתי מאד לקבלה, וכמוני גם שאר הזוללים!

חן-חן,

ממני,

אביבה

לנסע ולכל ועדת הקשר:

רק כמה מלים בכדי להודות לכם על החבילה הנהדרת שקיבלתי כאן אחמול. קשה לחאר כמה זה מחמם את הלב - פשוט שתדעו שרגשותיכם החמים באמת הגיעו ופגעו במטרה - "בול"!

אז - חודה רבה

וחן-חן לכולם בביח

ממני

מיה

על פרות קדושות ואחרות

אני חושב שבשל הזמן לעורר בצבור שלנו שאלה מרכזית, אשר הגישות אליה, בפועל, יוצרות את הדמות והאופי של החברה בהווה ולעתיד. כוונתי למהות החיים - ולא רמת החיים שלנו בקבוץ. תולדות התנועה הקבוצית ידועות היטב, והסוציולוגים בתנועה ומחוצה לה הצביעו על ההתפתחות המשקית והחברתית בתנועה הקבוצית מכל זווית אפשרית. לכן, אם נתרכז בחוויה הקבוצית - ערכים במשפחתנו, באופן מעשי, ולא בצורה מופשטת - אזי התמונה המצטיירת, בכללותה, היא כדלקמן:

(א) הערך הראשון והחשוב ביותר, המוכר על ידינו היום הוא רצונו של הפרט, במרביה המקרים, לתבוע את זכותו/ה למימוש עצמי, במסגרת של פעילות אזורית/תנועתית/משקית ולעיתים רחוקות יותר, פוליטית.

(ב) הערך השני: פעילות מעשית להעלאה רמת החיים.

רחוק אני מלהיות עיוור לעובדת החיים המתחייבת מהמסגרת המיוחדת שלנו, כלומר מן הצורך בהסדרים הבנויים על פשרות למיניהן. אולם נראה לי שמה שעומד בפנינו איננה פשרה כזאת אלא כיוון ברור ומוגדר, וזה בעצם נושא מאמר זה.

לדעתי, כל חברה קבוצית (גם בימים אלה) מהווה גרעין אשר מכוח הרעיונות והערכים המייחדים אותה משמשת מוקד ומקור של כוח והשראה לכל החברים - גם העובדים בחוכו וגם הפועלים בשמו, מחוצה לו. כאשר מרכז הכובד מוסט מתפיסה ברורה כזאת, והפעילות החיצונית חופסת מקום עיקרי, מתערער מעשית שיווי המשקל של המערכת כולה, ואז נוצר מצב שכבר קיים בפועל - של חוסר תמידי של חברים הנחוצים - ובמציאות - המוכנים - לבצע את כל העבודות הדרושות. במלים אחרות, אנו יצרנו נורמות מחשבתיות של בעלי אחוזה כמו ידינו, על ידי סירובנו לקבוע סולם עדיפויות בשני המישורים המקבילים, והעובדה הידועה לכל היום הוא שאם לחבלה ומוסדותיה ישנה הזכות המלאה להציע ואפילו לתבוע מחבר/ה להשתכץ בצוות זה או אחר - אין לה היכולת לחייב אותו לכך.

זה אולי השוני הבולט ביותר היום בקבוץ, ואני מודאג מאד משום שכל החופעות הנובעות ממצב זה, מובילות אותנו במישורין להתקיים על כוחות אחרים: בחקלאות, בעיקר בעבודות המוניות, ע"י אולפנים, אורחים עובדים וכו'; בהעשיה, ע"י שכירים. המושג האלמנטרי של קיום על עבודה עצמית - ברמה המושגת כתוצאה ממנה - הוחלף, ובמקומו בא המושג הדוגל בקיום על עבודת אחרים (ז"א לא חברים) ופירוש הדבר הוא בריחה מוסכמת ומוכרת כנוהג מקובל של התנהגות קבוצית. הדבק הערכי הקבוצי הוחלף בחומר סינטטי, כאשר הפעילויות למיניהן מוצגות כחובות שאנו חייבים לתנועה, לאזור וכו', בו בזמן שכוח האדם הטבעי והטוב ביותר - ז"א חברינו ובנינו - ניהלים באילן של פעילות ומימוש עצמי, וכתוצאה ממנה, המערכת המשקית - קרי חובתנו כלפי עצמנו להתקיים מכוח עבודתנו אנו - מתקפחת בהתמדה.

אין חולקים על החשיבות של הפעילויות השונות כהכרח ומס שאנו חייבים בו. אולם אני חש שאנו הפכנו את היוצרות ובהיעדר מצפן ומצפון פנימי, נוצר מצב שחברים, באופן כללי, מחשבים את הכדאיות החומרית של מיקום וסוג העבודה, ולא את נחיצותה וחשיבותה למשק. לפיכך נדמה לי שהויכוחים המתעוררים בחברה היום אודות העלאת רמת החיים אינם במקום. נכון הוא שאין מעלה גדולה ברמת חיים נמוכה, אבל אם איננו מוכנים בעצמנו לעבוד במובן הפשוט ביותר של המלה, הן לספק את הסכומים הגדולים מאד הנחוצים בכדי לקיים את עצמנו, והן בכדי להצדיק את היותנו חברה

על פרות קדושות (המשך)

אחרת, הנבדלת מן החברה המתאפיינת על ידי בריחתה מעבודת כפיים ורדיפת כבוד
וסממנים חיצוניים כגון מכונות, מעמד ותפיסה אנטי-פועלית כללית, אזי אנו חייבים
לעצור את הגל הגואה של התרת המגמה החוצה, ועלינו לאזן את שיווי המשקל אשר הת-
ערער - בעוונותינו הרבים. אני חושב שכצעד ראשון, על ועדת כוח האדם לעבד ולפרסם
רשימת התפקידים, וכל מקום עבודה יוצרת הוא תפקיד, ושליחות משקית פנימית, ולקבוע
סדר עדיפויות לגבי איושם. פשרות הנדרשות ומתחייבות יש לשקול בצורה עניינית, כאשר
הקו הבסיסי צריך להיות החובה המוטלת על כל חבר/ה לתרום את המקסימום של יכולתו
למען הכלל. בתכנון לטווח בינוני או ארוך, אפשר, אם אין דרך אחרת, לקבוע שיטה של
רוטציה, במילוי עבודות פחות מעניינות. הדאגה החמורה שלי היא שאם לא נחזיר את
ערך העבודה לבכורתו, נגיע חיש מהר לפשיטת רגל ערכית ומשקית - כי אם קנה המידה
לביצוע עבודה ע"י חבר הוא רצונו או אי רצונו, ולחברה אין סמכות כל שהיא לכוון
את כוח האדם המתאים למקום החשוב יותר, ברור שהמסגרת מתפרקת ו"איש לאהליך ישראל".

המחשבה החמימה הגורסת שאפשר להתקיים לאורך ימים על עבודת אחרים היא הרסנית מכל
הבחינות, ואני מחריע לשינוי יסודו באווירה הכללית, בסרס נאחר את המועד.

מאיר ר.

הודעה מסדרן העבודה

חברים המקבלים צווי גיוס חייבים
להודיע על כך לסדרן העבודה, או
ישירות או דרך המזכירות.

אנו משתתפים בצערה של יעל נמנוב ובני המשפחה על פטירת אחיה
--

לקראת האסיפה - 16.8.1975

1. בחירות.

הפירוס על הלוח.

2. עחיד המפעל.

באסיפה יינתן הסבר ע"י מיכאל כ' וזמי על המצב הנוכחי והפיחות הצפוי של המפעל. חובא אינפורמציה על הדיונים שהתקיימו בחקופה האחרונה בהנהלת המפעל ובוועדת המשק, וכן על ההצעות הקיימות לשינוי מבנה המפעל ואיוש חפקידים בו.

ביום א' שעבר, התקיימה ישיבה משותפת של הנהלת המפעל, וועדת המשק והמזכירות, אשר בה סוכמה הצעת החלטה כדלקמן:

"לאור האפשרות להקים מחלקה חדשה ליציקות אלומיניום ומגנזיום באיכות גבוהה, עקב סגירת "סיפל", ולקראת החלטות התנועה העומדות להתקבל בקשר לחיסול העבודה השכירה במפעלי האחוד, מוצע שהאספה תחליט על המשך הספול בהקמת המחלקה החדשה, במגמה להקימה על טהור העבודה העצמית. האספה מטילה על וועדת כח-אדם ליעד את מירב המשאבים בכח אדם למחלקה החדשה."

אין כוונה להגיע להצבעה באסיפה הקרובה, אלא לקיים דיון כללי בכל השאלות, כדי לאפשר לחברים ללמוד את הנושא, לשוחח ולהחליף דעות, ולגבש את דעותיהם במשך שבוע-שבועיים. רק אז יועלה שוב העניין באסיפה על מנת להגיע לסיכומים ולהחלטות.